

Hồi 194

Hỏa kiếp thủy độc

Yến Phi mở bừng hai mắt, mưa giăng giăng đầy trời, toàn bộ núi rừng chìm ngập trong màn mưa bụi mênh mang, xa xa về phía Nam núi đôi chập chùng ẩn hiện.

Nếu không phải vì cảm ứng thấy An Thế Thanh đã tỉnh lại, chàng có thể ngồi đả tọa thế này thêm một ngày cho đến khi hoàn toàn phục nguyên.

Bất quá chàng không ngờ chỉ qua mấy canh giờ tĩnh tu, thương thế của chàng đã đỡ được bảy tám thành.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của chàng, bí đạo đi xuống hơn hai mươi bậc, liền rẽ ngang men theo mép vực khoảng trăm trượng, xuyên qua lớp đất bùn dưới Cô Tuyết Nhài dẫn đến hốc đá lớn bọn họ đang nấu thân này.

Chỗ này nằm trên một dốc núi, tuy rằng cây rừng xoắn xuýt chằng chịt không có thông lộ, nhưng đương nhiên không thành vấn đề đối với cao thủ như bọn họ.

Hai người đều bị trọng thương, không dám hạ sơn lúc đêm khuya, bèn ngồi đả tọa cho đến tận bây giờ.

Yến Phi ngồi một bên vách núi đả tọa, An Thế Thanh ngồi cách đó chừng một trượng nhìn về phía chàng, ánh mắt xa xăm, nét mặt băng khuâng ngơ ngác.

Thương thế lão hiền nhiên đã đỡ rất nhiều, sinh xuất phản ứng với cái nhìn chăm chú của Yến Phi, than thở: “Hết thời rồi! An Thế Thanh hết rồi! Cả tên lông tơ người còn không đấu lại, thiên hạ không còn phần ta nữa, không còn ai coi ta ra gì nữa rồi!”.

Yến Phi thâm nghĩ không biết trong đầu lão đang có âm mưu quỷ quái gì, bất luận lão giả bộ kiểu gì chàng sẽ không tin tưởng lão nữa.

Hỏi: “Vì sao lão muốn giết ta?”.

An Thế Thanh vẫn không nhìn chàng, tâm tàn ý lạnh nói: “Ta chưa nói ư? Bởi vì người đã nhìn qua Thiên Địa bội hợp bích”.

Yến Phi không hiểu: “Nhưng ta còn chưa nhìn thấy Tâm bội, thế thì làm sao? Chẳng lẽ không cần Tâm bội vẫn có thể tìm thấy Thái Bình Động cấp kinh à?”.

An Thế Thanh lạnh lùng: “Là vì người không biết Tâm bội chỉ là một phiến ngọc phẳng lì như gương, không có dấu vết gì, vì vậy rất nhiều khả năng tầm bữu toàn đồ nằm trên Thiên Địa bội”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Vì sao lão nói ra bí mật này?”.

An Thế Thanh mãi rồi cũng quay lại nhìn chàng, ánh mắt bơ vơ lạc lõng, nhưng giọng nói lại bình tĩnh tựa hồ nói về chuyện người khác: “Nhân vì ta đã mất hết hùng tâm tráng chí, lại thấy người không nhớ hận cũ, vì vậy cảm thấy dù có nói bất cứ chuyện gì với người cũng không sao hết. Ài! Ta đã hơn mười năm nay chưa có dịp tâm sự với người khác”.

Yến Phi đã lĩnh giáo tính cách phản phúc vô thường của lão, trong bụng hết sức cảnh giác, không kềm được chen vào: “Vậy lệnh thiên kim thì sao? Xưa nay lão không hề tâm sự với nàng ta ư?”.

An Thế Thanh lộ vẻ đau khổ, nói: “Ngọc Tình từ lúc sáu tuổi đã theo mẹ bỏ đi, cách đây mấy năm mới đến kiếm ta, tuy là chỉ cách nhau một ngọn núi, nhưng đã hơn mười năm ta không được gặp mẹ nó”.

Yến Phi ngỡ ngàng: “Giữa các vị đã có chuyện gì? Vì sao thành ra như vậy? Hắc! Ta chỉ thuận mồm hỏi, Hoang nhân không nên để ý đến chuyện riêng của người khác”.

Ánh mắt An Thế Thanh lại chuyển sang nhìn ngấm rừng cây điệp trùng dào dạt trong màn mưa, giọng nghẹn ngào: “Là do ta không tốt! Suốt ngày trầm mê Đan đạo, cuối cùng tai họa xảy đến, trúng phải Đan độc, chẳng những tính tình biến đổi hẳn, mà hành vi tư tưởng càng ly kỳ cổ quái, trở nên tàn ác, công phu đạo hạnh cũng vì vậy mà giảm đi rất nhiều, bất luận bà ấy khuyên can như thế nào vẫn một mực không thay đổi, bà ấy nổi giận bèn mang Ngọc Tình bỏ đi, tới một ngọn núi khác dựng nhà cư trú, còn nói rằng nếu ta dám bước nửa bước tới đó lập tức sẽ tự tận. Ài! An Thế Thanh này một đời chỉ có bà ấy mới khiến ta động tâm, tiếc là không biết quý trọng để uống phí hồng ân ông trời ban cho ta”.

Yến Phi thầm nhủ vậy mới hợp lý, sở dĩ An Thế Thanh danh bất phù thực là vì luyện đan xảy ra sự cố, cũng giải thích vì sao khí chất và tài tình của An Ngọc Tình với lão khác nhau một trời một vực như vậy.

Thừa cơ hỏi: “Tâm bội của lão ca làm sao lại rơi vào tay Yêu hậu của Tiêu Dao giáo?”.

An Thế Thanh xấu hổ: “Là do ta không tốt, trúng kế yêu nữ, thấy ả hôn mê ở chân núi, lại khởi sắc tâm với ả. Bị ả lừa dối một hồi rồi mất luôn Tâm bội. Không phải là ta

muốn chối tội, mà nhất thiết là vì bị lụy bởi Đan độc, không giữ được Đạo tâm, tình huống bên trong thế nào ta không muốn đề cập đến. Cũng vì thế mà sinh ra quyết tâm giải trừ Đan độc, vì vậy mới tới đây tìm Đan kiếp. Từ sau khi lão đầu tử chết đi, Đan kiếp không biết lưu lạc ở đâu, ta luôn hoài nghi Đan kiếp bị giấu đâu đó ở Cô Tuyệt Nhai”.

Lại nhìn chàng hỏi: “Vì sao ngươi biết về Đan kiếp? Có phải thực sự ở trên người ngươi không? Ài! Không cần giả thủ đoạn với ta, bây giờ ta đối với mọi chuyện đều không còn chút hứng thú gì, cho dù lấy được Đan kiếp rồi thì sao chứ? Lão đầu tử đã không làm được chuyện gì, ta e rằng cũng không làm được, căn bản không ai có thể thuần phục Đan kiếp”.

Yến Phi nhún vai: “Đan kiếp là do ta nuốt đi rồi”.

An Thế Thanh giật bắn mình kêu thất thanh: “Cái gì?”

Yến Phi không nề giấu lão bèn đem hết sự tình kể lại.

Đến khi nghe xong, thần sắc bi ai đã che mờ khuôn mặt, An Thế Thanh gật đầu nói: “Hiện giờ ta đã có thể kết thúc mối tâm sự này trở về Vân Vụ sơn an hưởng tuổi già, từ nay sẽ không bước nửa bước giang hồ để khỏi mất mặt với đời”.

Lại nói: “Lão đệ nếu có chuyện cần làm xin cứ tự tiện, ta còn muốn ngồi đây suy nghĩ một số việc”.

Yến Phi khẽ mỉm cười: “Ta có một chủ ý cổ quái, lão huynh tìm thấy ta, chẳng những coi như đã tìm thấy Đan kiếp, mà lại còn là Đan kiếp không cần phải thuần phục nữa, đúng không?”.

An Thế Thanh lại một lần nữa giật mình, trừng mắt nhìn chàng ngơ ngác.

Yến Phi hỏi: “Lão có muốn thử không?”.

Đoạn áp song chưởng vào lưng An Thế Thanh, hỏi: “Đan độc có ý nghĩa gì?”.

An Thế Thanh đáp: “Đan có nội đan và ngoại đan, sở dĩ ta được kêu bằng Đan vương là vì đã hợp nhất nội đan với ngoại đan, bù trừ lẫn nhau. Mà bất luận là lò đỉnh nấu thuốc, luyện đan tu chân nói cho cùng cũng là Thủy Hỏa chi đạo, Hỏa cực thì ra Kiếp, Thủy cực thành ra Độc. Đan kiếp Đan độc thực ra là hai cực đoan của việc luyện đan bất cân xứng. Nói như vậy lão đệ có hiểu rõ không?”.

Yến Phi hoang mang: “Lão ca muốn tìm Đan kiếp là để lấy Kiếp chế Độc, đúng không?”.

An Thế Thanh than: “So với Đan kiếp thì Đan độc trong mình ta không đáng gì hết, vì vậy không có chuyện cái gì chế phục cái gì. Khả năng lớn nhất là sau khi ta phục Đan kiếp vào rồi lập tức biến thành tro tàn. Bất quá nếu ngươi là ta, ném trái tư vị nhiều năm bị Đan độc hành hạ, cũng thà bị thiên hỏa thiêu thân còn sướng hơn”.

Chân khí của Yến Phi đã chu du được một vòng trong mình lão, phát giác lão đạo này công lực thâm hậu, lại không thấy có chút dị dạng gì, ngạc nhiên hỏi: “Bên trong thân thể lão ca rất bình thường mà”.

An Thế Thanh cười khổ: “Bởi vì ta đã thi triển bí kỹ phong bế Độc, đem nhốt kín Đan độc làm thay đổi cả sinh mệnh ta vào Đan điền, công việc này chia sẻ của ta ít nhất ba thành công lực, khiến cho ta không thể mang bốn linh tối đặc ý bình sinh thi triển theo ý mình được”.

Yến Phi nói: “Lão ca phải gỡ bỏ phong tỏa mới được”.

An Thế Thanh thở dài: “Để ta giao phó hậu sự xong rồi hãy nói”.

Yến Phi lập tức nhảy dựng lên: “Không nghiêm trọng như thế chứ?”.

An Thế Thanh đáp: “Còn nghiêm trọng hơn là ta nói, cứ cách một đoạn thời gian, Đan độc lại phá cấm mà ra, trước lúc ta lại phong tỏa được nó thì đã bị hành hạ đến chết đi sống lại. Tình hình như thế càng ngày càng mau xuất hiện hơn. Sáu tháng trở lại đây Đan độc đã từng ba lần phá được cấm chế, lần gần đây nhất ta đã gần như không thắng nổi, cho nên nếu bây giờ tự mình gỡ bỏ phong tỏa mà người lại không giúp được, ta khẳng định sẽ không còn đủ năng lực và đấu chí đối phó với nó. Vì vậy khi người phát giác đầu mặt ta hóa băng kết sương thì ngàn vạn lần không được do dự, lập tức phải kết liễu ta, để ta khỏi phí hoài hơn mười năm chịu tội sống”.

Yến Phi kêu thầm má ơi, tuy nói là An Thế Thanh phải đối diện với một cục đoạn khác, nhưng từ nỗi thống khổ thiêu tâm mà bản thân chàng đã trải qua có thể thông cảm tình trạng khổ sở của lão. Chính là vì bị Đan độc uy hiếp mà chẳng những khiến đường đường một vị Đan vương biến thành một kẻ tiểu nhân phản phúc, mà còn làm công lực của lão vì phải phân ra đối phó Đan độc giảm đi rất nhiều.

Vội nói: “Hãy thư thả đã!”.

An Thế Thanh nói: “Sớm hay muộn thì khác gì nhau? Tốt hay xấu đều phải thử một lần”.

Yến Phi nói: “Ta có trực giác nếu lão giải cấm chế như vậy, để cho Đan độc như hồng thủy phá đê tràn ra, chẳng những lão sẽ táng mạng, mà ta e rằng cũng khó tránh khỏi Độc tai Kiếp họa”.

An Thế Thanh nói: “Sợ cái gì chứ, người thấy tình thế bất ổn thì cứ thế vận kinh hất ta rớt xuống vách núi, bảo đảm người không tổn hại gì. Đừng quên người còn là Đan kiếp sống, có kháng lực đối với Đan độc mạnh hơn bất kỳ cao thủ nào”.

Yến Phi nói: “Nếu ta là hạng người như thế căn bản sẽ không mạo hiểm vì lão khu trừ Đan độc. Vì vậy bây giờ chúng ta là đồng vận mệnh, bất luận là sống hay chết ta cũng sẽ kiên trì đến cùng, không thành công là chưa buông tay. Lão ca mình bạch chưa?”.

An Thế Thanh im lặng một lúc đoạn nói: “Nếu ta có thể tác chủ cho Ngọc Tình, ta sẽ gả nó cho người, chẳng những vì Ngọc Tình là niềm kiêu hãnh lớn nhất của ta, mà còn vì người là hạng người suốt đời khó gặp được. Ha! Đương nhiên nó chỉ nghe lời mẹ nó mà không nghe lời ta. Ha! Ha! Người có đề nghị gì hay không?”.

Yến Phi nói: “Lão cấm chế ước thúc Đan độc giống như dựng một con dê ngăn chặn dòng nước lũ, nếu có thể chỉ mở ra một kênh dẫn, ta sẽ rất có khả năng dẫn đạo dòng Đan độc được kiểm soát, sau khi đi hết toàn thân kinh mạch lão sẽ chuyển vào cơ thể ta, Khi Đan độc tiết ra, ta và lão hợp lực hóa khí lạnh thành khí lành, sau đó sẽ dung hợp vào chân khí bốn thân. Đó kêu bằng Dĩ Kiếp tuần Độc chi pháp, lão ca nghĩ có được không?”.

An Thế Thanh trầm ngâm nói: “Biện pháp của người chẳng những sáng tạo mà còn ngoài tưởng tượng của người thường. Chỉ tiếc là ta không đủ bốn linh để mở riêng một kênh dẫn mà chỉ phá bỏ toàn bộ con dê ngăn”.

Yến Phi cười nói: “Chỉ cần lão đủ năng lực hộ dê là được, chân khí của ta sẽ nhập vào Đan điền của lão, khi tìm thấy dê ngăn rồi mới khai đường dẫn. Hắc! Chuẩn bị!”.

An Thế Thanh vội nghiêm chỉnh chờ đợi, đoạn nói: “Tới đi!”.

oOo

Lưu Dụ đứng bên song cửa trong khoang thuyền ngẩn ngơ nhìn cảnh đẹp mê người trên tay ngọn Dĩnh Thủy.

Có tiếng gõ cửa.

Lưu Dụ nói: “Mời vào!”.

Tống Bi Phong bước tới sau lưng gã, hỏi: “Tình thế nào?”.

Lưu Dự đáp: “Tốt hơn nhiều rồi!”.

Mời Tống Bi Phong ngồi xong, Lưu Dự cũng vớ một chiếc ghế nhỏ ngồi một bên.

Tống Bi Phong nói: “Ta đã đặt mình vào địa vị người đem hết sự tình suy nghĩ một lượt, nghĩ rằng tốt nhất là nên nói rõ quan hệ của người và Yêu hậu với Yến Phi. Nếu người thấy khó mở miệng thì ta có thể thay người giải thích với hấn”.

Lưu Dự cười khổ nói: “Để đến khi gặp hấn rồi sẽ bàn”.

Tống Bi Phong hỏi: “Người với Đạm Chân tiểu thư vẫn có liên lạc chứ?”.

Lưu Dự lập tức trong đầu trào dâng hàng trăm thứ cảm xúc, chán nản, lắc đầu.

Tống Bi Phong than: “Ta hiểu rõ tâm tình người, ngăn cách giữa cao môn hàn môn đã kéo dài gần trăm năm nay, không thể nào bằng sức người trong một thời gian ngắn thay đổi được truyền thống tâm căn cố đế này. Vương Cung lại còn là cao môn trong cao môn! Ài!”.

Lưu Dự thấp giọng nói: “Xin Tống thúc an tâm, ta biết tự lo cho bản thân mình”.

Tống Bi Phong nói nhỏ: “Tiểu Dự có biết đại thiếu gia đã từng ra sức vì người trong chuyện này không?”.

Lưu Dự ngơ ngác: “Huyền soái?”.

Tống Bi Phong nói: “Huyền soái từng chính miệng cảnh cáo Vương Cung, bắt lão thủ tiêu hôn ước giữa Đạm Chân tiểu thư và con trai Ân Trọng Kham, đương nhiên lý do không phải vì trái tim Đạm Chân hướng về người, mà là vì quan hệ mật thiết giữa Ân Trọng Kham với Hoàn Huyền, một khi Hoàn Huyền tạo phản, Vương Cung sẽ rơi vào tình trạng rất bất lợi vì hôn nhân của nhi nữ”.

Lưu Dự lòng đầy cảm kích đối với tình cảm của Tạ Huyền. Từ đây có thể thấy dù rằng gia thế hiển hách hơn hẳn Vương Cung nhưng Tạ Huyền không hề có thiên kiến cao môn hàn tộc.

Lưu Dự nói: “Vì sao Tống thúc muốn đàm luận với tôi về Đạm Chân tiểu thư?”.

Tống Bi Phong điềm đạm: “Người ngồi cho vững đi, bởi vì ta lập tức phải nói với người, Huyền soái đã nghĩ ra phương pháp duy nhất để đường hoàng hỏi cưới Đạm Chân tiểu thư”.

Lưu Dự giật bắn mình không nói được nửa lời, chỉ biết ngơ ngác nhìn Tống Bi Phong.

o0o

Yến Phi mở bừng hai mắt, mặt trời đã khuất sau rặng núi phía tây.

Lúc này công lực chàng đã hoàn toàn hồi phục, tâm trạng bình hòa, thanh tĩnh tự tại. Chỉ qua một đêm chàng đã tựa như trải qua mấy kiếp sống, tinh thần và công lực tựa hồ có đột phá, niềm tin tưởng cứu được chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên càng thêm kiên định.

An Thế Thanh không biết đã đi đường nào.

Trên một cây đại thụ bên vách núi, Đan vương đã lột đi một khúc vỏ cây vạch lên lưu ngôn: “Kiếp tận Độc khứ, trùng hoạch tân sinh”(Hết Kiếp hết Độc, xây lại cuộc đời).

Yến Phi có cảm giác vô cùng vui sướng.

Đêm hôm qua, An Thế Thanh ti bỉ vô sỉ đã biến mất, Đan vương An Thế Thanh uy nhiếp thiên hạ ngày xưa lại một lần nữa sống dậy, vì vậy viết chữ thật tiêu sái, khiến cho Yến Phi thật vui lòng tiêu hóa Đan độc hấp thụ từ lão, giống như được uống thuốc bổ trợ giúp Tiên thiên chân khí do Đan kiếp mang lại.

Đêm qua biện pháp giao hoán dùng Hỏa kiếp khứ Thủy độc không hề dễ dàng, chỉ bằng kinh nghiệm và công lực của Yến Phi thật sự không đủ để ứng phó.

May sao khi An Thế Thanh càng không cần phân thân áp chế Đan độc, linh giác và thiên cơ của lão càng hồi phục, hai người bắt tay hợp tác, dốc hết tâm trí cuối cùng đã thành công hòa hợp thủy hỏa. Quá trình hiểm tử hoàn sinh này giống như Đan vương không hề lưu lại chút gì truyền thụ cho chàng một khóa học về Đan thuật, thực sự có lợi ích rất lớn.

Yến Phi vươn mình đứng dậy trên triền núi, gió núi tràn đến, y phục bay tung, thuận tay cầm Điệp Luyến Hoa giắt vào lưng, ngửa mặt lên trời hít vào một hơi thở thật sâu.

Tinh tú dần hiện trên trời, ánh sáng mờ mờ không ảnh hưởng gì đối với thị lực của chàng.

Chàng lơ mơ cảm giác thấy An Thế Thanh không đợi chàng hồi tỉnh nhẹ bước ra đi, là vội trở về Đạo sơn tìm thê tử của lão, tìm lại những gì đã mất mát. Yến Phi tin tưởng An Thế Thanh sẽ có kết quả viên mãn, bởi vì lão đã trở lại thành con người của những ngày xưa ái thê lão đã từng yêu thương sâu sắc.

An Ngọc Tình sẽ vì sự đoàn viên trùng phùng đột ngột của cha mẹ nàng hết sức vui sướng.

Đôi mắt mỹ lệ thần bí lại xuất hiện trong đầu.

Nàng ta lãnh đạm với tình đời, phải chăng vì An Thế Thanh đã biến đổi hoàn toàn tính tình do ảnh hưởng của Đan độc? Nàng từng nói không cần đến Thiên Địa bội, nhưng lại không chịu bỏ qua Nhậm Thanh Thị, rất nhiều khả năng là vì Nhậm Thanh Thị để lộ chuyện mất mặt của An Thế Thanh khiến nàng đau lòng, vì vậy kiểu gì cũng phải tìm Nhậm Thanh Thị đòi lại công đạo.

An Ngọc Tình đã từng cứu mạng mình dưới kiếm Nhậm Dao, hiện tại chàng đã có báo đáp xứng đáng.

Quan hệ vi diệu giữa hai người cũng đã có thể kết thúc một giai đoạn.

An Ngọc Tình tuy là một nữ tử từng làm chàng động tâm, nhưng hiện tại tình cảm của chàng hoàn toàn nghiêng về Kỷ Thiên Thiên, không thể dung nạp thêm người khác.

Chàng quyết định lập tức lên đường tới Huỳnh Dương.

Chàng cũng biết bằng vào sức một mình mình không có khả năng cứu được chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên trong tay Mộ Dung Thùy, nhưng ít nhất cũng phải gặp nàng một lần, chẳng những để xoa dịu nỗi đau khổ tương tư, mà còn muốn mặt đối mặt chứng thực tình yêu của Kỷ Thiên Thiên đối với chàng không hề thay đổi.

Chàng phải biết rõ tình cảnh chân chính của nàng, biết rõ vì sao nàng không truyền về tin tức gì.

Giả sử Kỷ Thiên Thiên đã chuyển tình cảm sang Mộ Dung Thùy, chàng sẽ lẳng lặng bỏ đi, trở về Biên Hoang Tập sống nốt quãng đời thừa, mặc cho sinh mệnh có thêm một vết thương vĩnh viễn không phai nhòa, tiếp tục cuộc sống cô đơn tịch mịch.

"Vút: một tiếng.

Yến Phi từ sườn núi bắn vọt lên, bay tới một cành cây đại thụ ở phía dưới cách đó bảy tám trượng, lại mượn lực bật lên nhẹ nhàng lướt đi gặp cây qua cây, gặp rừng xuyên rừng hạ xuống chân núi.

Trời đất tựa như cùng reo hò chúc tụng chàng.

Chàng tiến vào một thế giới võ đạo hoàn toàn mới, mỗi động tác đều rất tự nhiên tiêu sái, không cần dụng tâm suy nghĩ chân khí trong thân mình vẫn chuyển vận tự nhiên, thân thể tự động phối hợp nhịp nhàng như thiên y vô phùng, khiến mỗi ý niệm đều tùy tâm thực hành không hề sai trệch.

Cảm giác này không những chưa hề có, mà lại còn hết sức khoan khoái.

Từ khi bị Tôn Ân đánh bại, bị chôn xuống đất phá đất mà ra, chàng đã từng có cảm giác tương tự như thế này, sau khi đại chiến với Mộ Dung Thùy, cảnh giới của chàng luôn muốn vươn tới đỉnh cao mà bây giờ mới đạt đến.

Nhưng mà cứu người không thành, trong một thoáng mắt mở trừng trừng nhìn Kỵ Thiên Thiên lại rơi trở lại trong tay Mộ Dung Thùy, cảnh giới của chàng luôn đi xuống.

Đến khi Thác Bạt Khuê công hãm Bình Thành, mọi người nghĩ ra đại kế giải cứu Kỵ Thiên Thiên, chàng mới từ tâm trạng trầm uất phấn chấn lại, tìm lại dấu chí mạnh mẽ.

Hiện tại hấp thụ Đan độc, dung hợp được hai loại chí bảo cực đoạn Hỏa kiếp Thủy độc của Đạo gia tu chân, cuối cùng chàng đã đạt đến cảnh giới viên mãn.

Chàng không còn e ngại chút gì, kể cả đối diện với tướng lai mịt mù không thể đoán trước.

- o O o -